

זיכרון בסלון

חאגר קטעים

האומה היהודית, וכמוה גם הנצרות והאיסלאם, ידעו עד כה תמיד להפוך את זכרם של אסונות לנכסים וליצירה. לגבי השואה, דבר זה לא נעשה עדיין. ועד כמה שהדבר נשמע קשה ואכזרי, גם את החוויה האיזומה הזאת ששמה שואה אנו חייבים להפוך לחלק מתרבותנו. האמת היא, שעד כה התמודדנו מעט מאוד עם השואה. כשלושים שנה לאחר השואה לא בדקנו עדיין רבים מאוד מענייניה, וכל מה שנתגלה עד כה לעינינו אינו אלא קצהו של קרחון. אתה שואל כיצד תשפיע השואה על העם היהודי? הדבר תלוי קודם כל בכך - איך יתפתח העם היהודי ואיך ישבץ את המרכיב הזה בפסיפס התפתחותו ותרבותו" (פרופסור בן ששון, בתחילת שנות ה-70)

שואה וחינוך/ מסעות לפולין

במאמר על הבעייתיות במסעות לפולין. <http://www.haaretz.co.il/opinions/1.1687326> דוד זוננשיין, יו"ש הנהלת "בצלם"

של מכללת תל חי שמצא שהמסעות גורמים לבני הנוער להקצין את עמדותיהם כלפי ערבים <http://website.telhai.ac.il/?cmd=news.0&act=read&id=710> מחקר

מה למדת בטרבלינקה? (תום שגב ביחס למסעות לפולין)

"בעיקרו של דבר למדו התלמידים שעליהם לאהוב את המדינה ולהגן עליה. הם לא למדו שהזכות להגדרה עצמית היא זכות אוניברסאלית של כל העמים כולם. להיפך, בספרון שמשד החינוך חילק להם נאמר כי פולין תומכת בארגוני טרור ערביים ובזכותם להגדרה עצמית של הפלסטינאים, כמו היו שני אלה היינו הך. שוב ושוב שיננו באוזני התלמידים שהשואה מצווה עליהם להישאר במדינת ישראל, אך לא שיננו באוזניהם שהיא מחייבת אותם לבצר את הדמוקרטיה, להילחם בגזענות, להגן על מיעוטין ועל זכויות האדם, ולהימנע מביצוען של פקודות בלתי חוקיות"

אקטואליה/ השימוש הפוליטי שנעשה בשואה/ תפיסת הקורבן

<http://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-3781668,00.html>

ביבי מציג את מפות אושוויץ בירקנאו בנאומו באו"ם שעסק בגרעין האיראני .

מתוך "נאום הברוזים" של ביבי בכינוס וועידת איפא"ק:

גבירותיי ורבותיי, פרשנים מסוימים ינסו לשכנע אתכם שהאפשרות לעצור את איראן מלהשיג פצצה מסוכנת יותר מלאפשר לאיראן פצצה. הם טוענים שעימות צבאי עם איראן יפגע במאמצים שכבר בדרך, שהוא יהיה בלתי יעיל, ושהוא יעורר תגובה נקמנית אף יותר מצידה של איראן. שמעתי את הטיעונים הללו בעבר. למעשה, קראתי אותם בעבר. על שולחני מונחים העתקים של חילופי מכתבים בין הקונגרס היהודי-עולמי ומחלקת המלחמה של ארה"ב.

להלן המכתבים: השנה הייתה 1944 הקונגרס היהודי-עולמי הפציר בממשל האמריקני להפציץ את אושוויץ. התשובה הגיעה חמישה ימים מאוחר יותר. אני מבקש לקרוא לכם אותה. "ניתן להוציא אל הפועל מבצע כזה רק באמצעות הסטה משמעותית של סיוע אווירי שהינו חיוני להצלחת כוחותינו במקומות אחרים... ובכל מקרה, יעילותו מוטלת בספק במידה כזו שאינה מצדיקה את השימוש במשאבינו..."

ידידיי, להלן המשפט המדהים מכל, ואני מצטט: "מאמץ כזה עלול לעורר פעולה נקמנית אף יותר מצד הגרמנים." חישבו על כך: "פעולה נקמנית אף יותר" מהשואה.

ידידיי, 2012 אינה 1944 הממשל האמריקני היום הוא שונה. שמעתם זאת בנאומי של הנשיא אובמה אתמול. אולם הנקודה שלי היא זו: גם העם היהודי שונה. היום יש לנו מדינה משל עצמנו, ותכליתה של המדינה היהודית היא להגן על חיים יהודיים ולהבטיח את העתיד היהודי. **לעולם לא נוותר עוד על זכותנו להיות אדונים לגורלנו ולעצם הישרדותנו. לעולם לא. זו הסיבה שישראל חייבת תמיד לשמר את היכולת להגן על עצמה, בכוחות עצמה, מול כל איום.**

ידידיי, אנו מעריכים מאוד את הברית הגדולה בין שתי מדינותינו. **אולם כשהדבר נוגע להישרדותה של ישראל, עלינו להיות תמיד אדונים לגורלנו.**

גבירותיי ורבותיי, השבוע נקרא כיצד אישה אחת שינתה את ההיסטוריה היהודית. בבתי כנסת ברחבי העולם העם היהודי יחגוג את חג הפורים. נקרא כיצד, לפני 2,500-כ שנה, ניסה אנטישמי פרסי להשמיד את העם היהודי. ונקרא כיצד סוכלה מזימה זו על ידי אישה אמיצה אחת – אסתר.

בכל דור יש אלה המבקשים להשמיד את העם היהודי. בדור זה התברכנו לחיות בעידן שבו יש מדינה יהודית המסוגלת להגן על העם היהודי.

מאמר תגובה של עופר שלח לנאום הברווזים:

"השימוש הציני או ההיסטרי בשואה הפך לספורט לאומי כה נפוץ אצלנו, עד כי לרוב כבר קשה לשים אליו לב. אבל גם האוזן הערלה ביותר לא יכלה להחמיץ את רגע השפל, שאליו הביא ראש הממשלה את המנהג הזה אתמול לפנות בוקר בוועידת איפא"ק. אפילו יחסית לנתניהו, שמשתמש בשואה כמו שאנשים אחרים משתמשים בזיכרונות ילדות, זה היה רגע מקומם במיוחד". כתב שלח. "ראש ממשלת ישראל, מדינה בעלת צבא בגודל שיש היום למעט מעצמות, ועל פי פרסומים זרים, כנהוג לומר אצלנו אגב קריצה, בעלת ארסנל גרעיני של מאות פצצות ואמצעי שיגור מגוונים...". נתניהו הוא אבי המשפט: "השנה היא 1939, איראן היא גרמניה הנאצית, והיא מתחמשת בנשק גרעיני". גם זה משפט קורבני מצמרר, ההופך מדינה ריבונית לציבור חסר הגנה, ואויב רע, אידיאולוגי ונחוש, לכוח הרשע הנורא ביותר בהיסטוריה. אבל בו לפחות יש איזשהו היגיון, בכל הנוגע לפירוש כוונותיהם האפשריות של האיראנים. עכשיו נע ראש הממשלה חמש שנים קדימה בזמן: מכונת הטבח כבר עובדת במלוא הקיטור, יהודים מוסעים ברבבותיהם ומוצאים להורג באותו היום, והדרך היחידה לפעול היא להפציץ את מחנה ההשמדה, "יהרגו כמה קורבנות שייהרגו, העיקר להרוס את המשרפות. זו האנלוגיה שבה משתמש קברניט של מדינה ריבונית, שאזרחיה מממנים מדי שנה במסיהם בשיעור של 50 מיליארד שקל (ואזרחי ארה"ב בעוד שלושה מיליארד דולר) את אחת ממערכות הביטחון היקרות בעולם, וארה"ב מספקת לה מערכות נשק שאין לאף אחד אחר.

"שנים רבות מדי השלטון בישראל מספסר בפחד כדי להצמית את האזרח למקומו הכנוע. המדינה החזקה ביותר במזרח התיכון מכריזה על כל אויב כעל היטלר חדש, ובכך מצדיקה כל מעשה כוחני והימנעות מתעוזה מדינית ומשינויים חברתיים נחוצים. תודעת הפחד שולטת במה שילדינו לומדים ואינם לומדים בבית הספר, באמות המידה הציבוריות הקלוקלות שלנו, בדרך שבה השלטון מעדיף לקנות סקטורים בכסף וטובות הנאה פוליטיות במקום לפעול למען הכלל. היא שגורמת לכך שהצדק שלנו, שפעם היה בהיר ונהיר לעולם ולנו עצמנו, הפך להתכנסות עצמית יבבנית, בעוד מעמדה של ישראל בעולם מתקרב לזה של הבזויות שבאומות. הגיע הזמן להביט בראי ללא פחד, ולשנות את התמונה הנשקפת ממנו"

(עופר שלח בנאומו הראשון כח"כ)

אפשר, כמובן, להבין למה אנחנו במקום הזה של הקורבן. מעטים הם העמים שיש להם טראומה כמו השואה. אבל התקומה כבר כאן, כבר די הרבה זמן. אנחנו חייבות וחייבים להתחיל להפנים כבר את שלב התקומה, אנחנו לא יכולות ויכולים להישאר רק הקורבן של

השואה. כי שיח של קורבנות לא יכול להיות שיח בונה. שום דבר לא יכול לצמוח ממנו. (מרב מיכאלי בנאומה הראשון כחברת כנסת).